

7. Oct. 1972

FAKTA

Dato:
7. Oct. 1972

Sidetæl:
Notes 72 bd 4 s. 45-50

Paris.

7-10-72.

Hvad jeg skrev i går om qua-
-de min avant-gardisme er
rigtigt, men jeg tror i hele del er
- hele sandheden.

Alt hvad der er lavet indenfor
billedkunsten som ikke er matri-
-konventionel forstand har altid fasci-
-neret mig fra jeg første gang stift-
-tede bekendtskab med Marcel

Duchamp - Surrealisternes objekter,
Kunst Schwitter og Man Ray, Pica-
-bia o.s.v., har jeg været fascineret
af den form for alsidig kunstne-
-risk virksomhed som ikke lod
sig binde af en bestemt form,
- et bestemt materiale eller en be-
-grænset teknik - opdagelsen af
at kunst kunne fremstilles på
mange, ofte vilde forskellige måder
indenfor samme kunstner, produkti-
-on var skelsættende for mig.

Dette tror jeg, i mod selvsagt til
min avant-gardisme er noget
der svarede til min natur
- dette ikke at være bundet.
Denne drang til at lade mig
fra en bestemt form (og den vil
trængte fra jeg ikke har med mit
avant-garde kompleks at straffe)
at prøve så mange forskellige måder

- her der, tror jeg er noget som heter
min natur til. Den ne drang her
gæst som en red frid og nem
helt mit arbejde og hvis man
kan føle om et der er noget
jog streber hen i mod (hvad der
i ikke er, og ikke kan være) mit
det være dette: at nu frem til
et område hvor man føler sig
fri og udtrykt fordi det er et
område der ikke ligner kunst,
men er kunst.

Som tidlig med et jeg erkender
den ne splidelse mellem flere forskel-
lige former, den ne tvivlsfuld om
man vil hvor jeg en slik mod-
-sat drigt i mig mod det
koncentrerede - det som holdes
som man i et punkt, det som
stodigt bliver ved med en
ting - re presentat af kunstnere
som P. Mondrian, Van der Grinten,
At Bronzino, et Reinhardt d.a.
Er det mit hjerte at begge sider,
begge former kan findes inden-
-for som me natur - inden for et
man måske?
Måske kan den ne formers mod
det stadig en side være op-
-stillet fordi jeg havde svært ved
at acceptere min egen splidethed-
hed, mine usandsynlige skift.
Den store Pich Mondrian udstil-

- ting der var herude for nogle år siden
var dog en af de største kunstneriske
oplevelser jeg har haft - så det kunne
jo tyde på at der var en søm -
-klang mellem P. Mondrians be-
-stræbelser og mine i min natur.
- Jeg kan huske at en af kroniker-
-visionerne jeg kom til var at komme
i oplevelsen af P. Mondrian var: at
man glæmte det var maleri - ja
kunst - man stod overfor.
Jeg tror stadig det var dette som
var det væsentlige - at P. Mondrian
havde realiseret et kunstnerisk om-
-røde der indeholdt noget af net-
-op der jo søgte - noget der var
helt uafhængigt af at han for at
opnå dette havde brist materialets
teknik. Det at Mondrian bliver
stødt ved med de som me færre
og færre er, ikke det essentielle og
jo mere, ikke den re kendsgerning
er den direkte årsag til oplevelsen
kvalitet - I hvert fald. Det er
stødt ved den jo beundrer, men ikke
i og for sig dette at lilledame
ser sans ud. Det er dette at
reducerer funktion helt ned til der
hvor den alene beskæftiger sig
med det væsentlige - kunsten - ikke
kunst i kraft af malerkunst, men
i kraft af en handling - og det
er indlysende det som me ~~for~~ der

Lil deler mig ved Ad. Reinhardt.
Min litteratur med disse for-
kæmstnere og andre af samme be-
-skuffenhed er altså nok, og
som svare til min natur (Muel-
Drekkamp til hver for sig, og
denne klasse af stude), men
i hke, som jø har prøvet, præ-
deres produktivitet ser ud som de
gyr, d. v. s. at de maler det
sammen lilled om og om igen,
men der som er årsagen til
at de gyr det.

Jø har en formelse, som jø
i hke ved om er rigtig, at jø in-
fundamentelt i hke er selv, in-
-resser i malerkunst.
Maleriets formelle problematik har
aldrig rigtig forstået mig - og jø
har f. eks. aldrig kunne udvise
en spontan og interesse for
Henri Matisse.

Denne drang til at se udenfor
malerkunsten og stort for ret tidligt
(38-39) da jø intens begyndte
at interessere mig for film.
Næstsidst kan til skuffelsen med
filmen også have skyldes at jø
har fundet et område som ingen
lilled kunstnere før havde betrukket
(troede jø dengang) at jø har fundet
nogle jø kunne have hell for
mig selv. Dog jø er mig i hke

Så det betyder dit at du det her var
mit avant-gardekompleks som gjorde
sig gældende - det gjorde det først
møgt senere.

Jeg så simpelthen i filmen en
mål for hvad der bedre kunne
nu hvad jeg instinktivt søgte
end jeg kunne i maleri.
Det er denne søgen jeg stadig er
besat af. Og borte fra mig høje
- den i hvad jeg i øjeblikket søger om
mit avant-gardekompleks så tror
jeg også man i denne stadiet søgen
(og altså også i min ikke søgende in-
dome til kunstning til malerkunst)
kun finde en årsag til min
instilling, min interesse for hvad
andre laver (især når det ligger
på et eller andet overblik) - denne
søgen som jeg selv følger ikke
kan præcisere bedre end jeg ovenfor
har gjort det, som bringer mig i
en stadig splid med mig selv,
gerne at jeg slinger fra det ene
til det andet.

Denne søgen vil aldrig oplyses
for man holder op med at
søge d.v.s. gøre hvad man synes
er rigtigt at gøre i øjeblikket,
uden tænke på at man skal
finde noget - end sig nå et
mål. Jeg er med andre ord en

Kunstner som endnu ikke har
fundet, men som siger sin form.
På den anden side vil jeg aldrig
finde "min form" for det at
jeg siger den det er jo mig.
Jeg vil aldrig blive overledet
Så dan er jeg, så dan er det.
Det ville jo være hele indholdet
og spændingen ud af mit arbejde
hvis jeg fandt "min form" - hvilke
muligheder - så ville jeg være kunstner-
-riske det.
Jeg må holde op med at tro
at jeg en dag finder den re-
form - min egen - overbevise mig
selvom det der ikke er noget
at sige - det er noget - om
jeg så kan lide det der er eller
jeg spiller ingen rolle jeg har
ingen anden mulighed end at
akceptere det, hellere først end
sidst.
Sj dag taver jeg Postkort mandag,
i morgen måske "R+B", i overmorgen
måske brevie og så fremdeles så dan
er det.